

Wyrok z dnia 13 stycznia 2011 r.

III PK 18/10

Pracownik, który nie otrzymał należnej odprawy emerytalnej, może ponownie nabyć do niej prawo, pomimo przedawnienia wcześniej nabytego prawa.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn (sprawozdawca), Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 stycznia 2011 r. sprawy z powództwa Ryszarda H. przeciwko Nadleśnictwu J.L. o odprawę emerytalną, na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zamościu z dnia 21 października 2009 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Pozwem z 23 lutego 2009 r. powód Ryszard H. wniósł o zasądzenie od pozwanego Nadleśnictwa J.L. kwoty 38.038,20 zł z odsetkami. Nakazem zapłaty z 2 marca 2009 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda całą dochodzoną należność z odsetkami i kosztami procesu. W dniu 19 marca 2009 r. pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Janowie Lubelskim oddalił powództwo, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd ustalił, że powód urodził się 7 lutego 1943 r. Stosunek pracy łączący strony, trwał od 1 października 1970 r. W ostatnim okresie zatrudnienia powód był leśniczym leśnictwa Z. Przed ustaniem stosunku pracy, od 12 lutego 2003 r. powód był na zwolnieniu lekarskim z powodu niezdolności do pracy. W dniu 30 kwietnia 2003 r. stosunek pracy łączący strony został rozwiązany z przyczyn

dotyczących zakładu pracy. Na podstawie ugody sądowej, zawartej 27 marca 2003 r. [...] pozwany zapłacił powodowi między innymi odprawę przewidzianą w ustawie z 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Od 5 do 20 maja 2003 r. powód był hospitalizowany w szpitalu klinicznym w L. Decyzją z 14 lipca 2003 r. stwierdzono u powoda chorobę zawodową - boreliozę. W dniu 11 sierpnia 2003 r. powód przestał pobierać zasiłek chorobowy. Decyzją z 26 września 2003 r. ZUS przyznał powodowi emeryturę od 11 sierpnia 2003 r., kiedy powód przestał pobierać zasiłek chorobowy. Z tą datą ustalono u niego całkowitą niezdolność do pracy i przyznano mu emeryturę. W dniu 1 kwietnia 2006 r. powód został ponownie zatrudniony przez pozwanego. Od tej daty, decyzją z 12 kwietnia 2006 r., ZUS zawiesił wypłatę emerytury powoda wobec osiągnięcia przez niego wyższych dochodów. Stosunek pracy łączący strony ustał z dniem 31 grudnia 2008 r. Nowy stosunek pracy został nawiązany 31 grudnia 2008 r. Pozwany nie zapłacił powodowi odprawy emerytalnej, twierdząc, że uprawnienie do niej uległo konsumpcji wskutek zbiegu z uprawnieniem do odprawy „ekonomicznej”, przewidzianej w art. 8 ust. 4 ustawy o zwolnieniach grupowych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, powództwo o zapłatę odprawy emerytalnej, nie jest zasadne. Uprawnienie powoda do odprawy emerytalno-rentowej w sposób wyłączny reguluje art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o lasach), dotyczący Służby Leśnej, do której powód należał jako leśniczy. Jediną wymaganą przez ten przepis przesłanką nabycia tego uprawnienia jest przejście na emeryturę lub rentę inwalidzką. Powód nabył uprawnienie do odprawy emerytalnej wskutek rozwiązania stosunku pracy z dniem 30 kwietnia 2003 r. W okolicznościach niniejszej sprawy ustanie stosunku pracy powoda 30 kwietnia 2003 r., pobieranie przez niego zasiłku chorobowego do 11 sierpnia 2003 r. i rozpoczęcie pobierania emerytury od tego dnia, należy uznać za „przejście na emeryturę” w rozumieniu art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach. Za „przejście na emeryturę” należy bowiem uważać nie tylko rozpoczęcie pobierania emerytury natychmiast po ustaniu stosunku pracy, lecz również rozpoczęcie pobierania emerytury po jakimś czasie od ustania stosunku pracy - o ile odstęp ten nie jest przesadnie długi, a uzasadniają go okoliczności sprawy, w szczególności, jak w niniejszej sprawie, pobieranie zasiłku chorobowego. Powód spełnił przesłankę nabycia uprawnienia do odprawy emerytalnej przy rozwiązaniu stosunku pracy 30 kwietnia 2003 r., a zatem doszło do zbiegu tego

uprawnienia z uprawnieniem do odprawy z art. 8 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych („ekonomicznej”). W konsekwencji, według art. 8 ust. 4 ustawy o zwolnieniach grupowych, w brzmieniu obowiązującym 30 kwietnia 2003 r., powodowi przysługiwała tylko jedna odprawa. Z mocy ugody sądowej z 27 marca 2003 r., powodowi wypłacono odprawę „ekonomiczną”. Wprawdzie, wbrew wymogowi art. 8 ust. 4 ustawy o zwolnieniach grupowych, nie była ona korzystniejsza dla powoda, czyli wyższa, jednakże zgodnie z tym przepisem jej wypłacenie spowodowało ustanie uprawnienia powoda do odprawy emerytalnej. Prawo do tej odprawy, jako świadczenia jednorazowego, nie powstało ponownie po ustaniu stosunku pracy 31 grudnia 2008 r. Z tych przyczyn powództwo należało oddalić.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód. Pozwany wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: (I) zasądził od pozwanego na rzecz powoda 34.533,18 zł z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty; (II) oddalił apelację w pozostałej części; (III) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa 1.727 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony; (IV) nie zasądził między stronami kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, uzupełniając je wskazaniem, że przy kontynuowanym przez powoda u pozwanego zatrudnieniu do 30 kwietnia 2003 r., a następnie od 1 kwietnia 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. - po ustaleniu prawa do emerytury - świadczenie to było powodowi wypłacane w okresie od 11 sierpnia 2003 r. do 31 marca 2006 r., a następnie od 1 lutego 2008 r. i jest wypłacane do chwili obecnej. Wstrzymanie wypłaty emerytury od 1 kwietnia 2006 r. było spowodowane ponownym podjęciem przez powoda zatrudnienia i przekroczeniem w związku z tym górnej granicy przychodu. Natomiast wznowienie z urzędu przez organ rentowy wypłaty emerytury od 1 lutego 2008 r., przy dalszym pozostawaniu powoda w stosunku pracy, wynikało z osiągnięcia przez powoda 65 lat (art. 103 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Rozwiązanie na mocy porozumienia stron stosunku pracy z dniem 31 grudnia 2008 r. poprzedzone zostało sugestią pozwanego, zaakceptowaną przez powoda, że w związku z ukończeniem przez niego 65 lat powinien on na stałe przejść na emeryturę.

W takich okolicznościach faktycznych apelację powoda należało, zdaniem Sądu drugiej instancji, uznać za zasadną. Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia

28 września 1991 r. o lasach pracownicy Służby Leśnej mają prawo do jednorazowej odprawy, przy przejściu na emeryturę lub rentę inwalidzką, w wysokości trzykrotnego, a powyżej 20 lat pracy w Lasach Państwowych - sześciokrotnego wynagrodzenia otrzymywanego za ostatni miesiąc zatrudnienia. W dniu rozwiązania stosunku pracy po raz pierwszy (30 kwietnia 2003 r.) powód nie przechodził na emeryturę lub rentę inwalidzką (z tytułu niezdolności do pracy). Przyczyną rozwiązania stosunku pracy były wtedy wyłącznie względy leżące po stronie pozwanego, co spowodowało, między innymi, wypłacenie powodowi przez pozwanego odprawy przewidzianej w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 980 ze zm., powoływanej dalej jako „ustawa o zwolnieniach grupowych z 1989 r.”). Powód nabył prawo do emerytury dopiero od 11 sierpnia 2003 r., kiedy nie pozostawał już w stosunku pracy, a zatem nie był pracownikiem Służby Leśnej. Dlatego z datą nabycia prawa do tego świadczenia, przypadającą po upływie ponad 3 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, nie można łączyć jego prawa do odprawy emerytalnej. Tym bardziej nie można przyjąć, aby w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 30 kwietnia 2003 r. wystąpił zbieg prawa do dwóch odpraw - z tytułu zwolnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy i emerytalnej. W dniu rozwiązania stosunku pracy, powód spełniał warunki tylko do tej pierwszej odprawy, wypłaconej przez pozwanego. Faktem jest, że powód od 12 lutego 2003 r. był niezdolny do pracy i do 11 sierpnia 2003 r. pobierał zasiłek chorobowy i dlatego zgodnie z art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do emerytury ustalono mu od dnia zaprzestania pobierania tego zasiłku. Jednakże wniosek o przyznanie emerytury powód złożył 6 sierpnia 2008 r., orzeczeniem z 5 września 2008 r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, a organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury decyzją z 26 września 2008 r. Czynności związane z ustalaniem powodowi prawa do emerytury miały zatem miejsce już po upływie 3 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy w dniu 30 kwietnia 2003 r. i z rozwiązaniem tego stosunku pracy (z przyczyn ekonomicznych), nie pozostawały w żadnym związku - przyczynowym, czasowym ani funkcjonalnym. W tych okolicznościach powód po rozwiązaniu stosunku pracy 30 kwietnia 2003 r. nie przeszedł na emeryturę w rozumieniu art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach, nie przysługiwała mu odprawa emerytalna, a tylko odprawa przewidziana w art. 8 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych.

Dlatego nie wystąpił wtedy - w 2003 r. - podnoszony przez pozwanego, zbieg prawa do obydwu wymienionych odpraw. Powód w dniu 7 lutego 2008 r. osiągnął 65 lat - powszechny wiek emerytalny. Z dniem 1 stycznia 2009 r. powód przeszedł na emeryturę, tracąc z tym dniem status pracownika i zachowując na przyszłość, po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, wyłącznie status emeryta. W tej sytuacji przysługuje mu prawo do odprawy emerytalnej, do której wcześniej nie nabył prawa i której w związku z tym od pozwanego dotychczas nie otrzymał. Z uwagi na powyższe, powodowi, mającemu ponad 20 - letni staż pracy w Lasach Państwowych, zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach, przysługuje odprawa w wysokości sześciokrotnego wynagrodzenia otrzymywanego za ostatni miesiąc zatrudnienia z ustawowymi odsetkami od daty wymagalności - od 1 stycznia 2009 r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda 34.533,18 zł tytułem odprawy, oddalając apelację powoda w pozostałej części, wnoszącej o zasądzenie wyższej kwoty - 38.039 zł, obliczonej przez pozwanego przy uwzględnieniu jako wynagrodzenia powoda również ekwiwalentu za drewno, czynszu za mieszkanie i ryczałtu za energię.

W skardze kasacyjnej - dotyczącej pkt I i III wyroku Sądu Okręgowego - strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj.: I. art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach, przez błędną jego wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że: 1. nabycie prawa do odprawy emerytalnej z art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach uwarunkowane jest istnieniem po stronie pracownika w dacie rozwiązania stosunku pracy, bądź też w okresie bezpośrednio ją poprzedzającym, zamiaru przejścia na rentę lub emeryturę oraz wystąpieniem związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury lub renty; 2. nabycie przez pracownika prawa do emerytury bezpośrednio po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego z tytułu choroby, która rozpoczęła się w czasie trwania zatrudnienia, jednakże z upływem 3 miesięcy od dnia rozwiązania stosunku pracy pracownika, z uwagi na brak ścisłego związku czasowego nie spełnia warunku przejścia na emeryturę lub rentę w myśl art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach; II. art. 8 ust. 4 ustawy o zwolnieniach grupowych z 1989 r., w brzmieniu obowiązującym według stanu na dzień 30 kwietnia 2003 r., przez jego niezastosowanie w ustalonym stanie faktycznym.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w pkt I i III i oddalenie apelacji strony powodowej w zakresie uwzględnionym przez Sąd Okręgowy, ewentu-

alnie o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest nieuzasadniona. Zgodnie art. 8 ust. 4 nieobowiązującej już ustawy o zwolnieniach grupowych z 1989 r., w brzmieniu obowiązującym 30 kwietnia 2003 r., w razie zbiegu prawa do odprawy przewidzianej z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn określonych w tej ustawie i jednorazowej odprawy pieniężnej w związku z przejściem na emeryturę lub rentę inwalidzką, pracownikowi przysługiwała jedna, korzystniejsza dla niego odprawa. Zdaniem skarżącego przepis ten ma zastosowanie w sprawie. Powód nabył prawo do odprawy emerytalnej w dacie rozwiązania stosunku pracy, tj. 30 kwietnia 2003 r., ponieważ przejście przez niego na wcześniejszą emeryturę od 11 sierpnia 2003 r. pozostawało w wymaganym przez art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Skoro więc powód w ugodzie sądowej z 27 marca 2003 r. zrezygnował z odprawy emerytalnej na rzecz odprawy „ekonomicznej”, to w związku ze skorzystaniem z odprawy ekonomicznej jego prawo do odprawy emerytalnej wygasło. Odprawa ta przysługuje bowiem tylko raz.

Zdaniem Sądu Okręgowego argumentacja ta jest nietrafna. Powód nie nabył w 2003 r. prawa do odprawy emerytalnej, ponieważ prawo do emerytury uzyskał dopiero 11 sierpnia 2003 r. na podstawie wniosku z 6 sierpnia 2003 r., kiedy nie pozostawał już w stosunku pracy. Z tego względu nie mógł wystąpić zbieg prawa do tej odprawy i odprawy ekonomicznej. Skoro tak, to powodowi przysługuje odprawa emerytalna w związku z przejściem na emeryturę (ze względu na ukończenie 65 lat) od 1 stycznia 2009 r. po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 grudnia 2008 r.

W ocenie Sądu Najwyższego pogląd Sądu Okręgowego w kwestii możliwości nabycia przez powoda prawa do odprawy emerytalnej w 2003 r. nie jest trafny, bowiem prawo to powód uzyskał. Powód był zwolniony od pracy na podstawie orzeczenia lekarskiego z powodu niezdolności do pracy od 12 lutego 2003 r. aż do rozwiązania stosunku pracy przez pozwanego 30 kwietnia 2003 r., a jego niezdolność do pracy trwała nadal do 11 sierpnia 2003 r., kiedy ustalono, że jest całkowicie niezdolny do pracy. W związku z tym 11 sierpnia 2003 r. powód przeszedł na wcześniejszą emeryturę. W tej sytuacji jest oczywiste, że przejście powoda na emeryturę

pozostawało w bezpośrednim związku z sytuacją powstałą przed rozwiązaniem stosunku pracy i z rozwiązaniem stosunku pracy w powyżej wskazanym terminie. Wniosek ten jest uzasadniony w świetle art. 92¹ § 1 k.p., który wymaga, aby stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, a także w świetle art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach, który w dosłownym brzmieniu uzależnia prawo do odprawy jedynie od przejścia na emeryturę lub „rentę inwalidzką”. Pogląd, że pracownik nabywa prawo do odprawy emerytalnej także wtedy, gdy złożył wniosek o przejście na emeryturę w czasie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu stosunku pracy, a prawo do emerytury nabył bezpośrednio po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, jest utrwalony w orzecznictwie zarówno na gruncie art. 92¹ § 1 k.p. (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99, OSNAPiUS 2000 nr 24, poz. 888), jak i unormowań szczególnych (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1994 r., I PRN 10/94, OSNAPiUS 1994 nr 1, poz. 12; z dnia 20 marca 2009 r., II PK 238/08). W takiej sytuacji pracownik nabywa prawo do odprawy nie z datą rozwiązania stosunku pracy, jak twierdzi skarżąca, lecz w dacie, od której przyznano mu emeryturę, która w tym przypadku jest datą przejścia na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ k.p. i art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach. Ta data będzie też terminem wymagalności odprawy, który z natury rzeczy nie może nastąpić przed dniem powstania roszczenia o to świadczenie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 2 października 1990 r., I PR 284/90, LEX nr 79947; z 19 września 2000 r., IV CKN 92/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 36).

Pomimo to należy uznać, że prawo do odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy oraz prawo do odprawy emerytalnej pozostawały w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy w zbiegu, o którym stanowił art. 8 ust. 4 ustawy z 1989 r. Istnieniu tego zbiegu nie przeczy to, że rozważane prawa, jak wyżej wskazano, powstały i stały się wymagalne w różnych terminach, ponieważ sytuacja ta była objęta hipotezą rozważanego przepisu. Przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p., jak i art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy o lasach, jest bowiem zamiana statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta, co następuje z reguły jednocześnie z rozwiązaniem stosunku pracy, ale - jak już wyżej wskazano - może nastąpić później ze względu na datę złożenia wniosku o to świadczenie lub np. - jak w niniejszej sprawie - z powodu korzystania z zasiłku chorobowego (zob. np. uchwała Sądu Najwyższego z 6 sierpnia 1998 r., III ZP 22/98, OSNAPiUS 1998 nr 24, poz. 713; wyroki Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2002 r., I PKN 346/01, Prawo

Pracy 2003 nr 1, s. 35; z dnia 11 października 2007 r., III PK 40/07, LEX nr 338805). Wobec tego należy uznać, że prawo do odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy oraz prawo do odprawy emerytalnej, powstałe w różnych terminach, pozostawały w zbiegu, o którym stanowił art. 8 ust. 4 ustawy z 1989 r., jeżeli między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę zachodził związek, o którym stanowi art. 92¹ § 1 k.p. lub inne przepisy prawa będące podstawą odprawy emerytalnej. Inna interpretacja różnicowałaby w niedopuszczalny sposób uprawnienia pracowników, uzależniając otrzymanie tylko jednej lub obydwu wskazanych w art. 8 ust. 4 ustawy z 1989 r. odpraw od tego, czy pracownik przeszedł na emeryturę z dniem rozwiązania stosunku pracy, czy po tej dacie, np. ze względu na korzystanie z zasiłku chorobowego, a więc zależności od przypadkowych okoliczności. Należy dodać, że w przypadku, gdy przejście na emeryturę następowało po rozwiązaniu stosunku pracy, zbieg ten mógł ujawnić się już po wypłacie odprawy „ekonomicznej”. W takim przypadku spełnienie obowiązku wypłaty odprawy emerytalnej (jeśli była korzystniejsza) wymagało wyrównania przez pracodawcę różnicy w wysokości tych odpraw (por. powołany już wyżej wyrok z dnia 30 marca 1994 r., I PRN 10/94).

Nietrafność stanowiska Sądu w rozważonej wyżej kwestii nie oznacza jednak, że powód nie uzyskał prawa do odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę od 1 stycznia 2009 r. Powód nabył w 2003 r., tj. w dniu przejścia na emeryturę, prawo do odprawy emerytalnej i pracodawca powinien był mu ją wypłacić jako korzystniejszą (dopłacić różnicę między nią a wypłaconą odprawą „ekonomiczną”), czego nie uczynił. Wbrew twierdzeniu strony skarżącej, powód nie zrezygnował z prawa do tego świadczenia w ugodzie sądowej z 27 marca 2003 r., bo go w tej dacie nie miał i - co przyznała strona pozwana - w tym czasie nie wiedział o tym, że może uzyskać prawo do wcześniejszej emerytury. Poza tym twierdzenie to nie ma oparcia w ustaleniach przyjętych w podstawie faktycznej zaskarżonego wyroku, którymi Sąd Najwyższy jest związany. Trudno zatem uznać, że powód mógł się zrzec czegoś, co nie było objęte jego świadomością. Skoro tak, to prawo do odprawy emerytalnej nie wygasło. Zgodnie bowiem z art. 92¹ § 2 k.p., który ma zastosowanie do powoda na zasadzie art. 5 k.p., jedynie pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa. Z powołanego przepisu (zwłaszcza ze zwrotu „ponownie nabyć”) wynika więc wniosek, że pracownik, który nabył prawo do odprawy emerytalnej, lecz jej nie otrzymał, może je nabyć ponownie, pomimo przedawnienia wcześniej nabytego prawa. Wobec tego, zważywszy że powód nie otrzymał wcześniej odprawy

emerytalnej, uzyskał on do niej prawo w związku z przejściem na emeryturę od 1 stycznia 2009 r. po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 grudnia 2008 r.

Należy też wskazać, że na gruncie art. 8 ust. 4 ustawy z 1989 r. nawet otrzymanie przez pracownika „odprawy ekonomicznej” (gdyby była korzystniejsza) w razie zbiegu prawa do jej otrzymania z odprawą emerytalną, nie pozbawiało go, w przypadku ponownego podjęcia zatrudnienia, odprawy emerytalnej od nowego pracodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2005 r., III APa 21/05, OSA 2006 nr 3, poz. 6). Z przepisu tego wynikało jedynie, że pracownik nie mógł dostać odprawy emerytalnej, jeśli odprawa ekonomiczna była korzystniejsza w razie zbiegu uprawnień do tych odpraw. Nie wynikało z tego przepisu pozbawienie prawa do odprawy emerytalnej, do której nabył prawo wskutek kontynuowania zatrudnienia.

Ostatecznie więc zaskarżone orzeczenie, pomimo częściowo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu.

Wobec tego Sąd Najwyższy, na podstawie 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====